U zatvoru sam napisao puno pisama, preko dvadesetak. Pisao sam svima. Supruzi skoro svaki tjedan, djeci, braći, mami, prijatelju, župniku u svojoj župi, biskupu, čak i čovjeku koji me prijavio policiji. Njemu sam u tom pismu sve oprostio. No, od svih pisama nekako su mi pisma djeci bila najdraža. Mi ljudi često podcjenjujemo moć pisane riječi. Ona "vrišti" s papira, nju možeš čitati kada ti se ukaže i vrijeme i potreba za njom, nju možeš spremiti i ponovno ju čitati, kod čitanja možeš stati i razmišljati, i sl. Zbog toga sam htio djeci napisati neke riječi za koje sam se nadao da će ih čitati iznova kada budu tražili neke odgovore o tati ili kada budu tražili neke odgovore o životu pa se budu sjetili tate. Sve u svemu, jedna od najljepših stvari koje čovjek može uraditi da poboljša svoje odnose sa svojim najmilijim je da im napiše pismo. Probajte i vi.

"Četvrtak, 03.12.2009.g. 8.25 sati

Bok, brucošica i brucoš…..

Ovo pismo pišem svakom od vas s istim sadržajem. Danas nemam baš nikakvi posebni plan a vani je tmurno i maglovito pa ajde, padne mi na pamet, da vam napišem svoju ispovijest zašto sam točno u zatvoru. Znam da smo oko toga već pričali ali nikad nisam mogel, pa ni vama kad nisam mogao sebi, reći onu sto posto točnu istinu. Inače za borba s potpunim priznanjem sebi i drugima traje već 5 i pol godina, od 2004.g., od kada sam pritvoren. Tek sam tu u Lipovici konačno to izbacio sve iz sebe, do detalja.

Sve je počelo kada je otvoren stečajni postupak nad društvom AMS d.o.o. Varaždin. Stečaj vam je ono kada neko društvo, firma, ne može, zbog lošeg poslovanja i gubitaka, više poslovati jer ne može više dati radnicima plaće, ne može plaćati struju, vodu i dr. Ne može plaćati drugima

robu, ne može plaćati rate za kredit, jednostavno nitko s njom više neće raditi. Onda netko predloži sudu da se otvori stečajni postupak, smjeni se direktor i svi vlasnici te se postavi stečajni upravitelj koji je onda sve, i direktor i on treba pronaći imovinu, prodati i s tim novcima, koliko uspije pribaviti, platiti radnicima plaće, banki kredite, državi poreze itd. Vrlo često se pronađe malo ili ništa od imovine pa nitko ne dobije ništa.

Znači, nad tim AMS d.o.o. je otvoren stečajni postupak a direktor i vlasnik je bio Ćimik Danko koji me prijavio da sam od njega tražio mito. Kada me je stečajni sudac , koji na Trgovačkom sudu kao i drugi suci, određuje u svojim predmetima tko bude stečajni upravitelj, nazvao i pitao da li bi htio biti stečajni upravitelj nad tim društvom, ja sam mu rekao da bi jer stečaj je stečaj te mi je svejedno kakvo je društvo i tko je vlasnik. Odmah me je upozorio daj e taj Ćikim problematičan tip, da se jako borio da se stečaj ne otvori, da je tamo kod nekog drugog suca u nekom sudskom postupku falsificirao nekakvu dokumentaciju i da ga se neka pazim. I stvarno, kada je stečaj otvoren i ja sam postavljen za stečajnog upravitelja ja sam s tim čovjekom imao probleme jer ga nisam mogao dobiti na sastanak, nije mi dao dokumentaciju koja je bila kod njega itd. A kada smo se našli govorio je kako njegovo društvo ima puno potraživanja, da ja to moram sve naplatiti i isplatiti njemu koji kao puno potražuje od tog svojeg društva jer, da je svim radnicima u zadnje vrijeme isplaćivao plaće sa svojim novcima jer društvo nije imalo novaca. I stvarno, u drugim stečajevima, vidite sad u vijestima PEVEC, kada neko društvo ide u stečaj uvijek je dužno radnicima nekoliko plaća jer se radnici još neko vrijeme nadaju, lažu ih, da se društvo bude izvuklo iz problema pa rade zabadava jer je teško naći posao. A u ovom stečaju niti jedan radnik, koji je prije radio u njemu, nije prijavio svoje potraživanje pa sam odmah shvatio da govori istinu. On je u taj stečaj prijavio to svoje potraživanje ali bez dokumentacije gdje bi se vidjelo kome je koliko isplatio. I onda meni padne na pamet GLUPA IDEJA. Ajde, kada već toliko navaljuje da mu se to isplati da mu ja velim da može. JA ĆU MU PRIZNATI TA NJEGOVA POTRAŽIVANJA I MAKSIMALNO ĆU SE
POTRUDIT DA SVE NAPLATIM U STEČAJU ŠTO MAS POTRAŽUJE OD DRUGIH A OD MIKIĆA ĆU TRAŽITI DA MI ZA TAJ MOJ TRUD DADNE 20 POSTO OD ONOGA KAJ BUDE ON DOBIL.

I dobro, ja to njemu kažem i on pristane na to. I nakon toga je on čak donio dokaze da je radnicima isplatio plaće a ja sam mu priznao sva njegova potraživanja. Onda sam počeo "naganjati" sve koji su bili dužni tom društvu kako bi prikupio nekakove novce i isplatio tog čovjeka i druge vjerovnike koji su se prijavili da im je dužan. Ali, ja nisam mogao skoro ništa naplatiti jer je taj čovjek već prije otvaranja stečaja naplatio kaj se moglo naplatiti a ostali dužnici ili su propali ili su bili u stečaju. Ćikim je bio srditi zašto ne mogu ništa naplatiti ali nije išlo. Naime, on je s tim novcima koje je trebao dobiti htio spasiti svoju kuću koja mu je bila na dražbi radi njegovih dugova kao i kuću od sina koji je isto izgubio kuću radi očevih dugova.

E SAD, ZAŠTO ME JE PRIJAVIL…

U vlasništvu tog društva bio je i jedan poslovni prostor u Varaždinu u kojem je prije otvaranja stečaja bio auto-salon. I taj auto-salon jako je bio prirastao Ćikimovom srcu jer je on to stvorio. Međutim, novac od prodaje tog auto-salon nije mogao ići njemu niti drugim vjerovnicima jer je nad njim neka banka imala hipoteku radi kredita koji je dala Ćikimu i kojega nije vratio. Tako da novac od prodaje ide toj banci. Moj je zadatak u stečaju bio da dam procijeniti taj poslovni prostor po građevinskom vještaku, to vam je i striček Geček, oglasiti prodaju u novinama, prodati nekom kupcu i dobiveni novac isplatiti banki. I ja to napravim, ali pošto je vještak odredio previsoku cijenu nije se to moglo odmah prodati nego je išla jedna dražba za drugom i svaki putu je sud nešto smanjio cijenu. I tako je došlo do 6-e dražbe. I prije te dražbe nazove me on i pita da li bi mu mogao "narihtati" da on kupi taj prostor ponovno ali ne na sebe nego na nekog za kog mi bude on rekao, jer je on svima dužan pa da mu taj prostor onda ne uzmu. Ja sam mu rekao da mu ja to ne mogu "narihtati" jer ponude otvara sud ali mu bar mogu reći koliko se je ljudi interesiralo za kupnju pa neka on procijeni
onda koliku će cijenu ponuditi. On je rekao da dobro. I onda su svoje ponude dali dvije firme. I sud je dosudio da je kupac onaj koji je dao višu ponudu. I nazove me on isti dan i pita da tko je kupio prostor. I ja mu velim ime firme. A on veli pa to nije ovaj moj, ti si tu sigurno nešto mućkao i poklopi slušalicu. I to je to. Drugi dan, a to sam poslije vidio iz dokumentacije na mojem suđenju, on je bio srditi da sam ja "narihtal" kupnju toga prostora nekome drugome i zašto mu već nisam isplatio nešto iz stečaja, otišao je u Zagreb, na USKOK, i prijavio mene, sve suce Trgovačkog suda u Varaždinu i varaždinsku policiju za korupciju i mito.

Kasnije kada su me prisluškivali i snimali, i kada me je on navodio na razgovor o mitu ja sam odustao i nisam i ne bi si ništa od njega uzeo jer je propao i on i njegova familija. I TO ZNAM DA SI OD NJEGA POSLIJE, KADA SAM VIDIO U KAKVOJ JE ŽIVOTNOJ SITUACIJI, NE BI OD NJEGA UZEO NI KUNE PA MAKAR ON DOBIO SVE NOVCE OD STEČAJA. TAKO SAM BIO U SEBI ODLUČIO. Ali ono što isto tak moram priznati, da sam uspio odmah, na početku, naplatiti potraživanja i isplatiti njemu njegovo, da bi si sigurno ja od njega uzeo novce jer bi to smatrao svojom nagradom za trud. A ja to ne bi smio jer za svoj rad kao stečajni upravitelj sam od suda dobio određenu nagradu. I to je to.

I znate kaj još. Prije dva tjedna mama mi je donesla adresu od njega i ja sam mu napisao pismo u kojem sam mu sve oprostio.

NE PONOSIM SE ONIM ŠTO SAM NAPRAVIO, RAZMISLITE O TOME, MOŽEMO JOŠ RAZGOVARATI O SVEMU, ALIPOKUŠAJTE U ŽIVOTU, ČIM VIŠE MOŽETE, IZBJEGAVATI TAKVE STVARI. RADIJE SE DUŽE I VIŠE TRUDITE DADO NEČEGA DOĐETE. NA KRAJU BUDETE ZADOVOLJNIJI. MATERIJALNE STVARI NISU SVE U ŽIVOTU,NAJVAŽNIJE

KAKO SE ČOVJEK OSJEĆA U SEBI. A S MATERIJALNIM STVARIMA SAMO SI KRATKO ZADOVOLJANI VEĆ HOĆEŠ VIŠE I TO TE OD UVIJEK SJETITE KOLIKO SAM JA GLUPOSTI NAPRAVIO ZATO JER
SAM IMAONOVACA. I VAMA I MAMI.

Tata

U Lipovici, 22.03.2010.g.

Pozdrav od tate,

Ražalostio sam se u subotu kada mi je mama rekla da se vas dvoje baš ne slažete u Zagrebu. Da malo razgovarate, da se jedan drugome ne javite kada odlazite, da jedan ne zna gdje je drugi itd. Baš evo od jučer o tome razmišljam. Primijetio sam i ja da kada bi pitao jednog od vas gdje je onaj drugi da ovaj ne bi znao niti ga je interesiralo. Pretpostavljam da su to samo prolazni trenuci u vašim zajedničkim životima zbog snalaženja u novoj životnoj situaciji kada su vas stigle obveze i odgovornosti i kada polako preuzimate konce svojih života u svoje ruke.

Ne bih htio da je nešto drugo.

Ja sam imao sestru Božicu. I imam negdje sliku kad smo se slikali u Ludbregu prije nego su nas rastavili. Božica je imala oko 2 godine a ja oko 3,5. I nakon par mjeseci Božicu je baka Ana odvela u Austriju a ja sam ostao s djedom Đurom u Ludbregu. I prošlo je cijelo moje djetinjstvo, tamo negdje do 23. moje godine, kada sam otišao u Austriju na 10 dana i kada sam ju bolje

upoznao, moju sestru. I ona mene, svojega brata. Prije toga smo se povremeno viđali, kad je ona dolazila kod Zvjezdanovog tate Štefa u Punikve. I ostala je jedna praznina jer nismo rasli zajedno. Imali smo oboje polubraću s kojima smo rasli. Ali nismo nas dvoje, pravi brat i sestra.

S druge strane, neki dan sam napisao i poslao pismo mojoj polubraći, Damiru i Mariu, čije obitelji i oni međusobno ne razgovaraju već 7-8 godina. Zamislite, 2 brata i njihove žene tako dugo ne komuniciraju a brane i djeci.

U prilogu vam šaljem i pismo koje sam njima napisao da ga pročitate. Zamislite koliko su sretnih zajedničkih obiteljskih trenutaka propustili.

To su lošiji primjeri, svi iz mojega života. Ima i puno dobrih primjera.

Na kraju, ja znam da ćete vi međusobnim razgovorom riješiti vaš međusobni odnos, pogotovo kaj ste si od malena bili super.

Jedino mi je bilo teško kad mi je mama to rekla jer me moj život naučio koliko ti kasnije ti trenuci nedostaju.

Voli vas tata…